

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντη πέντε,
τὸ Κουβέρνο παει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ ν:αραθέρια.
Γράμματα καὶ πληρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἀλλέως δὲν μᾶς μέλει.

Δύο τοῦ μηνὸς Φλεβάρη,
μασκαράδες καὶ γαδάροι.

πενήντα τέσσερα κρατῶ
καὶ μασκαράς κι' ἐγὼ πετῶ.

Τὰ ἐξ ἀμάξης ποῦ θὰ τρομάξης.

Γλέντα λοιπόν τὴν Ἀποκρηά, μασκαρεμμένη χώρα,
ποῦ ἓνα μόνο ἔμαθες, ὅτ' ἀφανερὰ νὰ κλέβης,
ποῦ γίνεσαι ρεντίκολο κάθε στιγμῇ καὶ ὥρα,
ποῦ ὅλα τὰ μασκαρέψες κι' ὅλα τὰ μασκαρεύεις.
Τὸ τουμπέλεϊ κυτοῖτο καὶ φύσα τὴν φλογέρα,
πρὶν σὲ τινάζουν σύσσωμη ἀπάνω ὅτ' ὁ ἀέρας.

Καὶ τί δὲν ἔμασκαρέψες ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα;
μήπως ὁ πόλεμος γιὰ σὲ δὲν ἦναι καρναβάλι;
οὐ γινώσκεις τὸ σπαθὶ καὶ πέρνεις τόση φόρα,
στρέφεις ὀπίσω ἐξαφνα καὶ ἡσυχάζεις πάλι.
Τοὺς αἰμοδόρους σου ἐχθροὺς λυπᾷσαι νὰ σκοτώσης,
κι' ἀρχίζεις τὴν ρητορικὴν καὶ τὰς διακοινώσεις.

Μήπως οἱ τόσοι στόλοι σου δὲν ἦναι μιὰ ἀπάτη;
οὐ αὐτοὶ ἐγίνηκαν γιὰ βουλευτῶν ταξείδια,
γιὰ νὰ πηγαίνῃ ὅτ' ἀλουτρά τὸ ἄρρωστο Παλάτι,
καὶ γιὰ καμπόσων κυριῶν ἐρωτικὰ παιγνίδια.
Κι' οἱ ναυτικοὶ σου ὅς τὴ στεριὰ γλεντοῦνε νύκτα ἕμερα
ποῦ λὲς πῶς ἐχορτάσανε θαλασσινὸ ἀέρα.

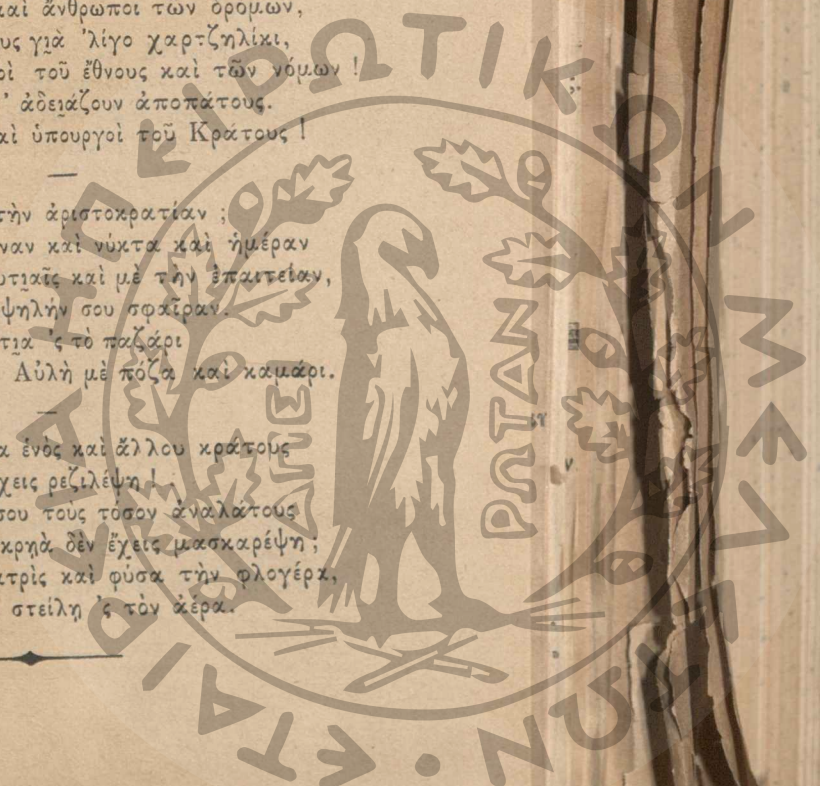
Μήπως κι' αὐτοὶ σου οἱ στρατοὶ δὲν ἦναι μιὰ ἀπάτη;
ὅς τ' ἀμέτρητα φουσάτα σου γιὰ ρίξε μιὰ ματιά.
ὅς τ' ὅς πῶς τόσοι σοβαροὶ κι' ἐλόχρυσοι σπαθᾶτοι
ἐμὲν νὰ κόβουν μοναχὰ τοῦ τζόγου τὰ χαρτιά,
ὅταν μεθύσουν τὰ σπαθιά πετοῦν ἀπὸ τῆς θήκαις,
καὶ ἔμα χάσουν ὅς τὰ χερτιά, γυρεύουν νάβρουν προῖκες.

Μήπως δὲν ἔμασκαρέψες καὶ τὰς ἐπαναστάσεις;
τὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ καὶ τὰς διαδηλώσεις;
ἐνῷ προετοιμάζεσαι τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ
καὶ τῆς ἐπαναστάσεως τὸ πῦρ νὰ διαδώσῃ,
φεύγεις εὐθὺς ὅς τὰ τέσσερα, ὅταν ἀκούσῃς: «Στῆθι,»
καὶ διαλύει μιὰ σθερχιά τῶν ἀνταρτῶν τὰ πλήθη.

Μήπως δὲν ἔμασκαρέψες καὶ τὸ βουλευτικόν;
ὦ! πόσοι μπεχλιβάνηδες καὶ ἄνθρωποι τῶν δρόμων,
ὅπου πωλοῦν τὴν ψῆφόν τους γιὰ ἴλιγο χαρτζηλίκι,
γίνονται κι' ἐγίναν φρουροὶ τοῦ ἔθνους καὶ τῶν νόμων!
Καὶ πόσοι, ὅπου ἔπρεπε ν' ἀδειάζουν ἀποπάτους,
δὲν γίνονται συχνότατα καὶ ὑπουργοὶ τοῦ Κράτους!

Μήπως δὲν ἔμασκαρέψες τὴν ἀριστοκρατίαν;
πολλοὶ ποῦ δρόμους ἔσρωναν καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν
κι' ἐπλούτισαν μὲ τῆς ψευτικῆς καὶ μὲ τὴν ἐπατεῖαν,
ἐκεῖνοι ἐσχημάτισαν τὴν ὑψηλὴν σου σφάειραν.
Καὶ ὅσοι ἐτηγάνιζαν σηκώτ' ὅς τὸ παζάρι
σήμερα ἔμπαίνουν ὅς τὴν Αὐλὴν μὲ πόζα καὶ καμάρι.

Μήπως κι' αὐτὰ τὰ ἔθιμα ἐνὸς καὶ ἄλλου κράτους
εἰς διαφόρους ἐποχὰς δὲν ἔχεις ρεζιλέψῃ;
καὶ μὲ τοὺς μασκαράδες σου τοὺς τόσο ἀναλάτους
μήπως κι' αὐτὴ τὴν Ἀποκρηά δὲν ἔχεις μασκαρέψῃ;
Γλέντα λοιπόν, κλεινὴ πατρίς καὶ φύσα τὴν φλογέρα,
προτοῦ καμμία ἐκρηγῇ σὲ στείλῃ ὅς τὸν ἀέρα.

Ἰηγοπούλου ὀμιλία,
ἢ νεφελοκοκκυγία.

Μετὰ δούνης θεωρῶ καὶ λύπης ἐγκαρδίου
ὅτι ἡ τροποποίησις περὶ οἰνοπνευμάτων
δὲν προηγείται κύριοι, παντὸς νομοσχεδίου,
ὡς καὶ τὸ νομοσχέδιον τῶν ἐπιτηδευμάτων.
Τοιαῦτα νομοσχέδια δὲν πρέπει νὰ βραδύνουν.
διότι, ὡς γνωρίζετε, μέγα κενὸν ἀφίνουν.

Ὁ Φαραώ, πρωθυπουργὸς καὶ βασιλεὺς τὸ πάλαι,
φόρους πολλοὺς ἐπέβαλεν εἰς τὸν λαὸν καὶ ἐκεῖνος,
καὶ αἱ πυραμίδες, κύριοι, μικραὶ τε καὶ μεγάλαί
ὀφείλονται, ὡς εὖ γνωστὸν, ὅλαις ὡς αὐτὸ τὸ κτήνος.
Οὕτω τὸ ἰσοζύγιον καὶ ὁ πρωθυπουργός μας
ὡς πυραμίδα πάντοτε ἀνύψωσεν ἐμπρὸς μας.

Ἀλλὰ τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι φρικτὴ σπατάλη,
δημιουργία θέσεων τριάντα λεγεόνων,
τῶν κατωτέρων τάξεων κατάθλιψις μεγάλη,
καὶ ἀγωνία διαρκὴς ἀλόγων καὶ ἡμιόνων.
Φιλόσοφος πρωθυπουργὸς ἂν ἦτο καὶ νοήμων,
δὲν ἐστερεῖτο συμβουλῶν τοσούτων πολυτιμῶν.

Θὰ φέρω ἐν παράδειγμα καὶ ἐγὼ ἐκ τῆς Ἀγγλίας...
ὁ Κόβδεν εἰς τὰ σιτηρὰ εἶχε μεγάλην κλίσιν,
ἀλλ' ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ μὲ πέντε ὀμιλίας
τὸν ἔκαμε καὶ ἤλλαξε τὴν σιτηρὰν τοῦ φύσιν.
Ὅμως ὁ νῦν πρωθυπουργὸς ἰδεὴν δὲν ἀλλάζει,
ὀγδοῶντα ὁ Ρηγόπουλος ἡμέρας ἂν φωνάζῃ.

Κύριοι, ὅπου ἐφθασαν τὰ πράγματα μας τώρα,
πρέπει ἐθνοσυνέλευσις νὰ προσκληθῇ ἐν τάχει.
ἄλλως προβλέπω, κύριοι, νέαν καὶ πάλιν μπόρα,
καθ' ἣν ἐγὼ ἐξέρχομαι μὲ πούντα καὶ συνάχι.
Μὲ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν—μέτρον νομιζῶ θεῖον—
πρέπει νὰ ἐπισπεύσωμεν καὶ τὸ Φρενοκομεῖον.

Καὶ ὡς ποτὲ ὁ Μωϋσῆς μετὰ τῶν Φαραίωνων
τὸ ἔθνος τοῦ ὠδήγησεν εἰς γῆν ἐπαγγελίας,
καὶ ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τῶν νεωτέρων χρόνων
μὲ ὀδηγεῖ, ὡς βλέπετε, σ' αὐτὰς τὰς ὀμιλίας.
Κι' ἀφοῦ τρεῖς ὥρας ὀμιλῶ χωρὶς καμμιὰ αἰτία,
ζήτω λοιπὸν τὸ Σύνταγμα καὶ ἡ Δημοκρατία!

Μασκαράδες καὶ πολῖται
ς τῆς Κολώναις νὰ βρεθῇτε.

Καθὼς ἐπρομαντεύσαμεν καὶ ἐγράψαμεν συγχρόνως,
ἐφέτος ἡ ἀποκρηγὴς κρύαις πολὺ θὰ γίνουν,
καὶ ὅχι τόσο βέβαια ἐκ τοῦ σφοδροῦ χειμῶνος,
ὅσον διότι τοὺς χοροὺς οἱ φόροι δὲν ἀφίνουν.
Διότι εἰσεχώρησαν παντοῦ παντοῦ οἱ φόροι,
καὶ ἡλαττώθησαν πολὺ οἱ πρὸς τὰ γλέντια πόροι.

Ἐν τούτοις μ' ὅλας τὰς φρικτὰς ἐλλείψεις τῶν χρημάτων
τῆς πρωτεύουσας ὁ λαὸς φαιδρὸς διασκεδάζει.
καὶ εἰς τὰς βιτρίνας στέκοντας λαμπρῶν καταστημάτων
τῆς μάσκα καὶ τὰ ντόμινά περιπαθῶς κυττάζει.
Καὶ μ' ὅλην μας τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν ἀνωμαλίαν,
εὐρίσκομεν εἰς τὰς ὁδοὺς ὀλίγην ποικιλίαν.

Ἐν πρώτοις εἶναι ἐποχὴ γιὰ τὰ μωρὰ μονάχα.
καὶ μὲ πάλιν τ' ἀνφάνει διηνεκῶς ἀγγέλλοντ' ἐν τῇ πόλει
καὶ οἱ μωροὶ συνέχονται πῶς θὰ θυμιάσουν τάχα
καὶ ἐκεῖ χορεύουν οἱ μωροὶ καὶ τὰ μωρὰ καὶ ὅλοι.
Καὶ ὅμως ἂν δὲν γίνετε ὡς ταῦτα τὰ παιδιὰ,
δὲν θ' ἀνατείλῃ δι' ὑμᾶς ἡ θεία βασιλεία.

Νταούλια μόνον ποῦ καὶ ποῦ τῆς νύκτας ἀντηχοῦν
καὶ σπανιότεραις φωτιαῖς ἀνάβουν εἰς τὸν ὄρομον,
καὶ τοῦτο, ὡς εἰκάζομεν, διὰ νὰ ζεσταθοῦνε
κατὰ τὸν ἀνεξάντλητον καὶ περὶ φόρων νόμον.
Ἔτσι μὲ λίγα ἔξοδα καὶ μὲ πολλὴ ρετινία
φωτίζεται ἀναφανδὸν τὴν νύκτα ἡ Ἀθήνα.

Ἐνίοτε ἀκούονται καὶ ἤχοι μανδολίνων
μετὰ κιθάρας ἀναμῖξ γλυκὰ συνελευγμένοι,
διασκεδάζουν ὀμιλοὶ ἐκ νεκρῶν Ἑλλήνων,
ἐνῶ εἰς τὸ θυλάκιον οὔτε λεπτὸν δὲν μένει.
Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν βουλευτὴν τῆς Ἀρτας Καραπάνο
ἐχόρεψαν μᾶς εἴπανε, καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἐν τούτοις, ὡς ἐμάθαμεν, αὔριον πλέον εἶναι
ἡ τελευταία Κυριακὴ καὶ ἡ τελευταία μέρα,
καὶ ἴσως πλέον σηκωθῶν ὑπὸ πόδι αἱ Ἀθῆναι.
καὶ ἀποκρηγῆτικη παντοῦ σηκώσουνε παντιέρα.
Καὶ γίνουν κἄπως πράγματα σπουδαῖα καὶ ποικίλα
καὶ κάμουν ἀναστάτῳσιν ἀμφότερα τὰ φύλα.

Ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ τὸ πατιρντὶ τὸ κέρδος θ' ἀπομείνῃ
στους εὐτυχεῖς μπακαλῆδες, ὅπου πουλοῦν φασούλια,
καὶ μέσ' ὅσῃ ἀναστάτῳσιν ἀνάρπαστο θὰ γίνῃ
καθε καλαθὶ ποῦ βασιτῆς μπουκέτα καὶ ζιμπούλια.
Καὶ ἀναμῖξ θὰ τρέχουνε ἀστεῖοι καὶ σπουδαῖοι,
καὶ φασουλοχαιρετισμοὶ θὰ γίνουν ἀμοιβαῖοι.

Κι' ἂν ἔμεναν ἀπάτητοι τῶν Ἀθηνῶν οἱ ὁρόμοι,
χιλίας χιλιάδες φασουλιαῖς θὰ φύτρωναν συγχρόνως,
καὶ ὅλη τὴ σαρακοστή καὶ ἔτι πρὸς ἀκόμη
φασούλια οἱ δημόται μας θὰ ἔτρωγαν ἀφθόνως.
Καὶ θὰ φυτρώσουν φασουλιαῖς εἰς τῆς κοιλιᾶς τὰ βαθρὰ
καὶ ἀπὸ εὐκοιλιότητα τὸ ἔθνος μας θὰ πάθῃ.

Ὅταν τελειώσῃ δυστυχῶς καὶ ἡ τελευταία μέρα
καὶ ἡ προσφιλεῖς ἀποκρηγὴ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ,
θὰ ἔλθῃ ἡ περιβόητος καὶ καθαρὴ Δευτέρα
καὶ οὕτω γλέντι δεύτερο ἐκ νέου θ' ἀρχίσῃ.
Ἀλλ' ὅμως σὰς ἀφίνομε καὶ πάλιν μετὰ πόνου
καὶ εὐχόμεθα εἰς ὅλους σας καὶ εἰς ὅλους... καὶ τοῦ χρόνου.

Ὁ Τρικούπης τραγουδᾷ
καὶ ἡ καμήλα του πηδᾷ.

Κυρὰ καὶ μαριόλα, χόρευε καλὰ
ὅσο θὰ καίωμε ἀκόμη δάνεια πολλὰ.
Κυρὰ, κυρὰ Σουσού μου, πάμε μιὰ χαρά,
ὅσο γὰρ τιποτα μὴ δίνῃς κάλπικο παρὰ.
Βλέπε πίσω σου, μαριόλα, τί χαράς ποῦ γίνονται!
τί Φωτῆλαις ποῦ μᾶς φεύγουν! τί ρουσφέτια δίνονται!

Ἡ περὶ τῆς, τὰ σπέρνῃ, qu' ὅλα τὰ καλὰ
qu' ἐγὼ θὰ τὰ πουλοῦμαι... πῆδα πορὶ ψηλά!
Μασκαράδες εἰς ὅλα, ἄφρονος παρὰς,
qu' ἂν φωνάζῃ ὅτι θέλει κάθε μασκαράς.
Βλέπε πίσω σου, μαριόλα, τί χαράς ποῦ γίνονται!
τί Φωτῆλαις ποῦ μᾶς φεύγουν! τί ρουσφέτια δίνονται!

Ὁ στρατὸς μας qu' ἂν φωνάζῃ γιὰ νὰ πληρωθῇ,
ἐλπίσθι μὲ τοὺς Γάλλους θ' ἀνυμνεύωθῃ.
Ὁ στρατὸς γιὰ ραχάτι πέρνουν πληρωμὴ,
qu' ὁ στρατὸς μας τόσους μῆνες σκούζει γιὰ ψωμί.
Βλέπε πίσω σου, μαριόλα, τί χαράς ποῦ γίνονται!
τί Φωτῆλαις ποῦ μᾶς φεύγουν! τί ρουσφέτια δίνονται!

Ἦλθαν Τσίχλαις, ἦλθαν Κίσαται, que θωρακωτά,
μὰ θὰ ἔλθουνε que ἄλλα δέκα σὰ qu' αὐτά.
Θὰ τρομάξῃ que θὰ φοιῇ ὅποιος qu' ἂν τὰ ὀρῇ.
Ὅτ' οὐδὲν θὰ νὰ τὰ στείλῃ, πέρα στὸν Μαχδῇ.
Βλέπε πίσω σου, μαριόλα, τί χαράς ποῦ γίνονται!
τί Φωτῆλαις ποῦ μᾶς φεύγουν! τί ρουσφέτια δίνονται!

Ἀδεῖα ὅλα τὰ ταμεία βοήθησαν qu' αὐτά,
qu' ἐμεῖς τώρα γιὰ τὸ κόμμα θέλωμε λεφτά.
Ἀἰντε... μόνον ἀπαρτία φθάνει νὰ βοήθῃ,
qu' ὁ προϋπολογισμὸς μας ἂς ἐξωδωθῇ.
Βλέπε πίσω σου, μαριόλα, τί χαράς ποῦ γίνονται!
τί Φωτῆλαις ποῦ μᾶς φεύγουν! τί ρουσφέτια δίνονται!

Ἀἰντε, χόρευε, Σγαρίλτε... τραλὰ ρὰ λαρὰ!
qu' ὁ λιμὴν τοῦ Κατὰκώλου καὶ μιὰ χαρά.
Ψάρευε, κυρὰ νταρτάνο, ὅτι qu' ἂν εὐρῇ,
que τὴν μύτη σου εἰς ὅλα χῶνε ἂν μωρῇ.
Βλέπε πίσω σου, μαριόλα, τί χαράς ποῦ γίνονται!
τί Φωτῆλαις ποῦ μᾶς φεύγουν! τί ρουσφέτια δίνονται!

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Μακρὰν σοῦ λέγω Περικλῆ, καὶ εἶμαι ὅλος φρίκη...
 ἰδοὺ! ἰδοὺ! ἐκρήγνυται ἡ Πυριταποθήκη!
 Νομίζω πῶς ἐκρήγνυται καὶ ἄλλη μιὰ δευτέρα,
 καὶ ἀνθρωποὶ τινάζονται καὶ ζῶα 'στὸν ἀέρα,
 σώζεται ἓνα ἄλογο καὶ μόνον ἓνας ὄνος,
 διότ' εἰς τὴν πυρίτιδα ἀντέχει ἐπιμόνως,
 εἰς τὸν αἰθέρα φαίνονται ὅσθα μετὰ κοκκάλων,
 καὶ ἀκούεται τὸ γλοῦ γλοῦ πολλῶν ἀγριογάλων,
 παντοῦ πυρίτις, Περικλῆ, παντοῦ φρικτὸ μπαρουτί,
 'στοῦ Στρέφη τὴν Παρασκευῇ, τὴν Πέμπτῃ 'στοῦ Δουρούτη.
 Κρύψε, σοῦ λέγω, Περικλῆ, εὐθύς τὸ πρόσωπό σου,
 καὶ μὲς 'στὰ ἐγκατα τῆς γῆς, ἂν ἤμπορέσης χώσου,
 διότι διατρέχοντες τὰς Πυριταποθήκας...
 Κύριε, δώρησον ἡμῖν κατὰ βαρβάρων νίκας!
 Βλέπω σημαίαν γαλανὴν, βλέπω φουστανελάδες...
 Γινόμαστε, βρὲ Περικλῆ ἀπόψε μασκαράδες;
 Π.—"Ὡ σεῖς ἀστέρες τούρανοῦ, βαρδᾶτε νὰ περάσω...
 πᾶμε, σοῦ λέω, Φασουλῆ, πᾶμε νὰ σὲ κεράσω.
 'Ὡς τρεῖς ὁκάδες καὶ μιστὴ ἐτραβήξα ὡς τώρα,
 καὶ βάρδα μπένε, Φασουλῆ νὰ πάρω 'λίγη φόρα,
 Ζήτω τὸ 'Εθνος, ἡ Πατρίς καὶ τὸ Νοσοκομεῖον,
 ὅλα τὰ εὐεργετικά καὶ τὸ Πτωχοκομεῖον.
 Πᾶμε νὰ πιούμε, Φασουλῆ, νὰ 'δῇς ρετσίνας γλύκα,
 τραβήξε μιὰ, τραβήξε τρεῖς... ἰδοὺ! ἐν τούτῳ νίκη!
 'Οποία ἡ πολιτικὴ; ὁποῖος ὁ Νταλιάνης;
 ποῖος ἐγώ; ποῖος ἐσύ; καὶ τίς ὁ Δεληγιάννης;
 Φ.—Μὴν πλησιάζεται, νεκροί, καὶ εἶμαι μεθυσμένος.
 Π.—Ξένος ἐδῶ, ξένος ἐκεῖ, καὶ 'ὅπου καὶ 'ἂν πάω ξένος.
 Τρικουπὴς ὡς φουστανελάς παρέχεται ἐν τάχει,
 καὶ τὸν προϋπολογισμόν βαστᾷ μὲς 'στὸ σελάχι.
 'Τὶ τὸν βαστᾷς, ἀντίχριστε; ... δὲν βλέπεις πῶς πεινᾶμε;
 σήμερα εἶν' 'Αποκρηαῖς καὶ φέρτον νὰ τὸν φᾶμε.
 'Τὶ τὸν βαστᾷς, Χαρίλαε; στρώσον ἀμέσως κάτω.
 σήμερα καὶ 'αὔριον εἶμ' ἐδῶ, ἴσως καὶ τὸ Σαβδάτο.
 Φ.—Βλέπω ἐθνοσυνέλευσιν μετὰ χωροφυλάκων
 καὶ τὴν τριακονταμελῆ μετ' ὀφείας βρουκολάκων.
 Βλέπω ἀντιπολίτευσιν μετὰ φανῶν καὶ κρότων.
 βλέπω καὶ συμπολίτευσιν χωλῶν καὶ κεκυφῶτων.
 βλέπω πολλοὺς 'στή ραχὴ μας νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν,
 καὶ βουλευτὰς γιὰ δὴδ λεφτὰ τὴν ψῆρό τους νὰ δίνουν.
 Βλέπω Αὐστρίαν, Περικλῆ, Γαλλίαν καὶ Πεκίνον,
 καὶ βλέπω εἰς τὴν ἄβυσσον τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.

'Ο φίλος εἰς τὸν φίλον τοῦ τὸ μνημα ὑποσκάπτει
 "Ἑλλήν τὸν Ἑλλήν προτιμᾷ, "Ἑλλήν τὸν Ἑλλήν θάπτει.
 "Ἐλὶ γιὰ ἔλὶ, Περικλῆ καὶ ἔλὶ γιὰ μαζοῦρα...
 βάρδα σοῦ λέω ἐπὶ 'μπρός καὶ ρίχνω μιὰ κουμπούρα.
 Π.—'Ανάθεμα τὴν πίστι μου, πῶς ἐγίνε ἡ πλάσις!
 ὦ! πόσον μεταβάλλεται ἡ τῶν πραγμάτων φάσις!
 Βλέπω χωροὺς καὶ μπάλ ντ' ἀνφάν, διαφορὰν καὶ φρίκην
 παραλυσίαν τῶν ἡθῶν καὶ Πυριταποθήκην,
 βλέπω κοκόταις βάντρο-ἀτέρ μετ' ὀφείας καὶ μετ' ὀφείας...
 Φ.—'Αλήθεια πὲς μου Περικλῆ, ἐπρομηθεύθης σπέρτα.
 Π.—Γιατί, μωρέ;
 Φ.— Δὲν τάμαθες τὰ τελευταῖα νέα;
 Π.—'Εγὼ δὲν ἔχω, Φασουλῆ, γιὰ τίποτα ἰδέα.
 Φ.—Κατὰ τὸν περὶ φωτισμῶν καὶ τὸν περὶ φωσφόρων,
 ἐβάλανε βρὲ Περικλῆ, καὶ εἰς τὰ σπέρτα φόρον.
 Π.—Μωρὲ τί λές; 'μίλα καλά...
 Φ.— Μὰ τὸ σταυρὸ σοῦ λέω,
 καὶ μοῦρχειται 'στὴν πίστι μου ἀπὸ καρδιᾶς νὰ κλαίω.
 Κλαίω μετ' ὀφείας ἀλμυρὸν τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων,
 θυμοῦμαι τὸν πατέρα μου... κλαίω λοιπὸν καὶ 'ἐκείνον,
 κλαίω καὶ τὴν μητέρα μου, κλαίω καὶ σὲ καὶ 'ἐμένα
 κλαίω τὰ παρελθόντα μου ὡς καὶ τὰ περασμένα.
 'Αλλὰ καιρὸς, βρὲ Περικλῆ, νὰ δώσωμ' ἓνα τέλος,
 Π.—'Αλήθεια, πῶς κατήντησε καὶ 'ἐκείνος ὁ Σευτέλος;
 Φ.—Τὸν εἶδα ποῦ ἐγύριζε ἐπάνω εἰς τὰ ξύλα.
 Π.—Καὶ 'ἐγὼ τὸν εἶδα, Φασουλῆ, θαρρῶ μετ' ὅτι καὶ
 'Αλλ' ὅμως τὸ παράκαμψε καὶ ὅρσε δὴδ γιανκάδες,
 καὶ πᾶμ' εὐθύς νὰ γίνουμαι σπουδαῖοι μασκαράδες.

Τοῦ Παππούδωφ ὁ χορὸς
 εἰς τὸ ἄκρον ζωηρὸς.

"Αν καὶ δὲν ψάλλωμεν χοροὺς εἰς τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλον
 ἂν καὶ δὲν λιθανίζεταί κανένας ἀπὸ 'μᾶς,
 ὅμως γιὰ ὑστερη φορά, χάρις, εἰς ἓνα φίλον,
 γιὰ τοῦ Παππούδωφ τὸν χορὸν βάζουμε δὴδ γραμμάς.
 'Αλλὰ κάνεις εἰς τὸ ἐξῆς χοροὺς νὰ μὴ μᾶς φέρη,
 διότι τὸ χειρόγραφον θὰ πάη σ' ἄλλα μέρη.

Τὶ ἐπιτυχία πλήρης! τί ὥραϊα ἦσαν ὅλα!
 τί σερβίρισμα! τί σάλαις! τί παρκέτα δίχως κόλλα!
 Τραταμέντα ἓνα πλῆθος περιποίησις μεγάλη,
 ποικιλία ἐδεσμάτων καὶ χοροῦ ἀνεμοζάλη
 κοτιλὸν τε καὶ μαζοῦρα ἐχορευθήσαν ἐν γένει
 μετὰ τέχνης καὶ εὐθυμίας, χάρις εἰς τὰ δύο γένη.
 'Ημεῖς μὲ ἄλλους λόγους δὲν ξανάγινε ὁμοῖα,
 καὶ ὅλους καὶ ὅλους θὰ σκληρώσῃ, ἂν θὰ γίνῃ ἄλλη μιὰ.
 Τὰ συγχαρητήριά μας, εὐγενεῖς οἰκοδεσποταί,
 καὶ 'ὅταν γίνῃ καὶ δευτέρα, θὰ τὰ ξαναπούμε τότε.

ΔΕΚΟΣ ΚΕΚΟΣ

Εἰδοποιούμεν τὸ κοινὸν πῶς μετὰ τὸ κοῦτσα κοῦτσα
 ἀπὸ τοῦ Ἄργος βουλευτῆ θὰ 'δοῦμε τὸν Πλατῶνα

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ ταπιαγαρεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέθη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μετ' ἑξῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων»—νύκτα 'μέρα συζητούντων,
 μετ' ὀφείας καμπόσους, —πατὰς 'ἔδω ἄλλους τόσους,
 καὶ οὐρητήρια, σπανιότατα —καὶ μιὰ μάνδρα μετ' ὀφείας.

ΔΕΥΤΕ
 ν τῇ ἐ
 τὸ ὑπο
 τῶς
 ἰποχωρ
 τῆς στῆ
 τὸ πρῶ
 τὸ πᾶν

ἀ τ ω
 τς δου
 ονιάκ,
 -Φραντ
 -Πῶς θ
 -πῶς βί

ΡΙΤΗ.
 ἡ τῶς
 π ο υ
 'Ὡς πό
 πότε
 ποτὴ ε
 ἐν ἐλέπ
 ν ἐλέπ
 λ ε υ
 π ο υ
 λ ε υ
 π ο υ
 λ ε υ
 ἐκ λό
 γηρούς
 ὀρχεται

ἀ τ ω
 ο λιακ

ΤΑΡΤ.
 'Αἰγίσ
 ῶνον
 γελῶν

φαντε
 τοῦ
 τοῦτο
 εἰς τ
 θῆς
 αὐτὰ

Ρωμη
 ταρχία
 ; δρώμ